

traktaten og alligevel lave udvidelsen, så ville man efter nogle få år konstatere, at samarbejdet ville bryde sammen.

Det er formentlig også det, man i virkeligheden ønsker fra modstandernes side: en situation, hvor det hele vil bryde sammen. Men det er ikke det, vi ønsker i Det Konservative Folkeparti. Vi føler en forpligtelse til at få ratificeret Amsterdamtraktaten, og vi håber, at medlemslandene og befolkningerne i de andre medlemslande føler den samme forpligtelse.

Hvad er perspektivet ellers? Ja, perspektivet er, at de tidligere kommuniststyrede lande, som jo ikke havde demokratier, ser mod Vesteuropa, ser til de demokratiske systemer, som vi har bygget vore samfund op på, og som nu også skrives ind i Amsterdamtraktaten. Spørgsmålene om frihed, demokrati, respekt for menneskerettigheder og retsstatsprincipper forpligter medlemslandene sig til, og det vil de nye medlemslande også forpligte sig på.

Derudover gør Amsterdamtraktaten også det, at hvis et medlemsland, efter at det er kommet ind i Den Europæiske Union, ikke respekterer disse grundlæggende principper, så kan det pågældende lands medlemskab suspenderes, og det er det nye med Amsterdamtraktaten. Man får denne mulighed, og derfor er det ikke, som fru Annette Just siger, fuldstændig ligegyldigt, om man skriver det ind i Traktaten – det var det, fru Annette Just påstod – for vi har det jo i den europæiske konvention osv. Men det er afgørende vigtigt, at man forpligter sig på de her ting, hvis man er medlem af Den Europæiske Union, og at de andre medlemslande har mulighed for at suspendere medlemskabet, hvis man ikke respekterer det.

Det er vel første gang i Europas historie, at så afgørende demokratiske principper, som alle Folketingets partier jo tilslutter sig, bliver en forpligtelse for størstedelen af de europæiske lande.

Jeg vil også godt knytte en kommentar til spørgsmålet om udvidelsesforhandlingerne. Det er afgørende vigtigt for Det Konservative Folkeparti, at udvidelsesforhandlingerne starter med alle ansøgerlandene på samme tid, og derfor var vi meget forvirrede, da den socialdemokratiske formand for Europaudvalget begyndte at melde, at det måske ikke var så realistisk og nødvendigt. Vi mener, at den danske regering skal stå fast på det synspunkt, lige til den endelige beslutning er truffet. Det har jeg også kun-

net se, at udenrigsministeren har været ude med; det støtter vi.

Vi finder også, det er nødvendigt, at vi med Amsterdamtraktaten får ændringer af institutionerne, for at udvidelsen kan komme på plads. Der er jo ingen, der kan forestille sig et Europa-Parlament fungere med 1.200-1.400-1.500 medlemmer. Derfor er det fornuftigt, at der nu sættes loft over ved at sige 700 medlemmer.

Vi synes også, det er fornuftigt, at man har lavet en aftale om – og det er jo en klar indrømmelse fra de store landes side – at der skal være en kommissær pr. medlemsland og de store skal afgive en kommissær, når man begynder at gå i gang med selve udvidelsen.

Vi er kedede af, at man ikke fik løst spørgsmålet om stemmevægtene, men vi er ikke et sekund i tvivl om, at det spørgsmål skal vi nok få løst. Det drejer sig bare om, at man opretholder den rigtige balance imellem de store og små lande, og det tror jeg også vil lykkes efterfølgende.

Kigger vi på den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, så har vi her et klassisk problem, hvor vi på den ene side gerne vil være effektive i vores beslutningsproces og på den anden side gerne vil bevare vores suverænitet. Det er sådan set lykkedes med Amsterdamtraktaten at finde en løsning på det problem. Vi har vores suverænitet, det har alle medlemslandene, i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, men samtidig er det ikke sådan, at der er så meget suverænitet, at man kan blokere for alle de andre medlemslande, hvis det er noget, de er enige om. Det er derfor vigtigt, at vi nu har fået den såkaldte konstruktive afståelse bygget ind i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Lad mig også sige til dem, der påstår, at dette er Europas Forenede Stater, forbundsstaten, som er under opbygning, at var der et sted, hvor man skulle afgive kompetence, hvis det var forbundsstaten, man ønskede, var det på udenrigs- og sikkerhedspolitikken, men det er der jo ingen medlemslande som ønsker. Hverken Frankrig, Tyskland, Italien, Storbritannien eller for den sags skyld Danmark ønsker at afgive sin suverænitet på det område, og derfor fastholder man et ja til samarbejdet, også til effektivisering af samarbejdet, men et nej til at afgive suverænitet på området. Det er en pragmatisk løsning, man har fundet, og jeg håber, at det vil vise sig, at den kommer til at fungere.